

"De rijksakademieprofessor tekenen en schilderen kijkt neer op..."

De rijksakademie professor tekenen en schilderen kijkt neer op de Rietveld academie leraar tekenen en schilderen, die weer neer kijkt op de doorsnee tekenleraar, die zijn minachting voor vrije kunstenaars niet kan onderdrukken en zo kunnen we nog wel even door gaan

oktober 23, 2018

Ik ken tekenleraren die naar India trokken in navolging van hun grote voorbeelden en als ze dan terugkwamen onder de schurft en eczemen, ziektes die schier ongeneeslijk bleken, ja dan stond het huilen ze nader dan het lachen als de diagnose bilharzia in hun billen werd gekonterfeit via een anaaal probe. Paarsbruine kaposi sarcoomvlekken voortoe tot overmaat van ramp.

Nieuwe oogst. Een nieuwe lente, een nieuw geluid. Gingen ze zitten op de achter bank veroorzaakten ze gelijk een grote geelbruine vlek van een zestig centimeter uit hun gulden snede. Wij houden de vrouw in ere. Beter mee verlegen dan om verlegen.

Wat is de mensheid meer dan een zootje konijnen met mixomatose? Ik heb die konijnen in de jaren 50 horen gillen als ze het afstierven en dat is een raar geluid. Toch beving mij dan een onheilige vreugde. De verrottenis. Opwinding.

Het zelfmoordpercentage groeit met de dag onder artiesten en geef ze eens ongelijk met hun luukse hobby. Een goede baan is heel zeldzaam en hoe gaat het in 't artistieke plantsoen tegenwoordig?

Ik weet toch waar ik over praat!

Nou dan!

Hiërarchies.

Een wereld van verschillen.

De rijksakademie professor tekenen en schilderen kijkt neer op de Rietveld academie leraar tekenen en schilderen, die weer neer kijkt op de doorsnee tekenleraar, die zijn minachting voor vrije kunstenaars niet kan onderdrukken en zo kunnen we nog wel even door gaan.

Is het dan vreemd dat menig mislukt kunstariest zijn armpje met versteende aderen vol herowien spuit, op een stoel klimt, zijn kippennek in een strop steekt en zelf het zitmeubel onder zijn ongewassen poten vandaan trapt?

Effe de laatste adem uitblazen. Een performance. Leuk toneelstukje. Danse macabre. Modern toneel. Daar kun je toch ook maar het beste om lachen als je er bij staat? En dan wil ik nog wel een handje helpen door aan hun trappelende beentjes te gaan hangen als dood gewicht in het licht van de eeuwigheid. Gelachen dat we hebben. Het klinkt misschien wreed. Mondo Cane.

We hebben het dan over de existentiële wanhoop. Dàt wel. Existentialisme van die schele brillenkop Sarte met die reutelende toffeetabaks pijp in Les Deux Magots, Parijs.

Er zijn van die dames die denken je dat te kunnen verbieden als je daar over schrijft. Die hadden het graag anders gezien. Een grüne Polizei met roze varkenskop die standrechtelijk een ieder afschoot die het niet eens is met de macht hebbers. Die tijd hebben we dus gehad. En verder kunnen we het samen vatten: oud vlees gaat stinken. Afschieten die hap. Door al dat aan koeken gata het zo ruiken in het kot. Je reet vol dood zwart vlees, valt er af in brokken, door het schrokken. Ook daar kan ik goede raad in geven: Afbikken, Afvegen en Doortrekken die handel! En heb je dan nog goesting stop dan je leuter niet in een kleuter maar in een paar kikkerbillen, die worden levend van die dieren afgescheurd. Zal je gebeuren zeg! Ik krijg er een kikker van in mijn keel. Lachen man!

Zo stel ik het ministerie van Volksempfinden voor om rolstoelen en rollators te voorzien van ingebouwde gifspuit in de handremmen. Eenmaal knijpen en het is voor de bakker. Ik ben vóór onvrijwillige euthanasie. Massaal abspritzen wat niet levensvatbaar is. Lebensraum scheppen. Ook dat.

Zonder dat het de gebruiker uiteraard vantevoren wordt medegedeeld anders is de lol er af. Surprise party. Zenuwgassen? Gaat te snel. Pilletje? Te veel werk. Moeten ze ook nog een glaasje water hebben.

Eén maal knijpen in de handremmen, de gifnaald flitst de handpalm in, crucified, een kreet, een greep naar de hartstreek en het Indiaanse zenuwgif om multi culti te blijven in je Berbertent-bij voorkeur curare- doet zijn werk, de ademhalings spieren werken niet meer, het slachtoffer stort neer, poogt amechtig adem te halen, loopt paars aan, begint stuipt te trekken, je modeigt ze aan-nog effe doorzetten,boy, je kan het- legt het loodje, ligt nog wat na te trappelen, te kreperen en te krampen en ja hoor: daar geeft de bestuurder als rollatorterrorist al reeds de pijp aan Maarten. Die rollator zetten we op Marktplaats. Nog even de portefeuille rollen. Aha, net de AOW opgehaald. Valt mee. Een lekkere opsteker. Gauw naar de hoeren. Poen stuk slaan.

Anders gaan die ouwe lui alleen maar door met omzien in verwondering, sjaggerijnen, sijken en zeuren, terug kijken in diepe treurnis om wat niet is en nooit zal worden en op een uitermate taaie manier van steun trekken teren na jaren van luiwammesen en werk weigeren op de koop toe.

Waar ik het nu weer over heb? Die ouwe, kleine, kolerelijers die het steeds maar in hun broekie doen. De oplossing?

Het knekelhuis op de dodenakker van die neuzelaar Gerrit Komrij uiteindelijk en dat, ja dat is toch het enige vooruit zicht voor de mens. De cultuur van de dood. Onvrijwillige euthanasie. Hoe minder zielen, des te meer vreugd. In de VS de FEMA kampen, met al vast voor het geval honderdduizenden zespersoos doodskisten, zestienduizend guillotines, gaskamers, men maakt zich op voor de apocalyptische grote veldslag. Het massagraf als uiteindelijke oplossing.

(wordt vervolgd)